

A sors

A földi fejlődés tehát korántsem véletlenszerű, hanem ugyanúgy, mint egy gyereknek az iskolában, minden egyes élőlénynek előre meghatározott tananyagot kell elsajátítania. Persze ez a „tananyag” nem a matematika vagy a fizika vagy más egyéb iskolai tantárgy. A tananyag maga az élet, a közösségbe való beilleszkedés, önmagunkkal, társainkkal és környezetünkkel való békés, szeretetteljes viszony létesítése. Ahhoz, hogy személyiségünk ennek megfelelően fejlődhessen, ugyanúgy, mint az iskolában, szükség van megoldandó feladatokra. A feladatok megoldása révén a tanuló megértheti az egyes feladatok mögött fellelhető általánosabb összefüggéseket.

Az iskolában viszonylag egyszerű a tanár munkája, hiszen az egyes tantárgyak tudásanyaga jól meghatározott és a feleltetések alkalmával egyértelműen megállapítható, hogy valamely diák tudja-e a tananyagot vagy sem. Az életben azonban más a helyzet.

Minden szülő és nevelő tudja, hogy a legnehezebb dolog egy élőlény, egy fejlett értelmes lény felnevelése. Nem léteznek általánosan érvényes nevelési tanácsok, hiszen a lelki fejlettségtől függően mindenki másképp reagál egy-egy adott nevelési módszerre. Van, akinél egy adott módszer működik és személyiségét pozitív irányba változtatja meg, és van, akinél éppen ellenkezőleg, ugyanaz a beavatkozás negatív változást eredményez. Végső soron megfigyelhető, hogy minél fejlettebb egy értelmes lény, annál inkább személyre szabottnak kell lennie a nevelésének. Egy fejlett értelmes lény nevelésének azonban a személyre szabottságon kívül van még egy lényeges összetevője is.

Ha egy értelmes lény tudja, hogy meg kell felelnie valamilyen elvárásnak azért, hogy valamilyen szempontból jobb körülmények közé kerüljön, akkor automatikusan elkezd szerepet játszani. Igyekszik megfelelni, vagy azt a látszatot kelteni, hogy meg tud felelni az adott elvárásoknak, még akkor is, ha a valóságban még nem nőtt fel a feladathoz. Az ember amúgy is hajlamos a szerepjátszásra és vagy személyisége, vagy a környezete miatt próbál többnek, különbnek látszani társainál. Ezért egy fejlődésben lévő értelmes lényt akkor a legegyszerűbb személyre szabottan nevelni, ha az érintett személy nem veszi észre a tudatos nevelésnek még csak a szándékát sem. Ennek érdekében célszerű a nevelésben részesülőket egy elszigetelt környezetbe helyezni, és folyamatosan olyan megoldandó feladatok elé állítani őket, amelyekből egyre többet és többet képesek tanulni.

Gyerekkorban, az értelmi fejlődés legelső, még az iskoláskort is megelőző szakaszában, a leghatékonyabb ilyen nevelési módszer a játszva tanulás. A játszva tanulás során a gyerekek olyan elemi ismereteket sajátíthatnak el önkéntelenül is, amelyek elengedhetetlenül szükségesek ahhoz, hogy később közösségben élhessenek, és a tudatos fejlődés útjára léphessenek. Bármilyen furcsának is tűnhet, de mi emberek is a szellemi fejlődésnek ebben a gyermeki szakaszában tartunk és ez a magyarázata annak, hogy bár a létezéshez nem lenne szükségünk anyagi megjelenésre, mégis itt élünk a Földön egy biológiai testbe zárva. Ily módon azt hihetjük, hogy az életünk itt alakult ki a Földön, elfogadhatjuk és beilleszkedhetünk környezetünkbe. Ezáltal ahelyett, hogy valódi hovatartozásunk keresésével töltenénk az időnket, észrevétlenül, játszva megtanulhatjuk a társas együttélés

elemi szabályait. Ez a fajta észrevétlen tanulás persze nem könyvek segítségével történik, hanem úgynevezett szituációs gyakorlatok, más néven élethelyzetek átélésén keresztül.

A különböző élethelyzeteken keresztül az ember személyisége személyre szabottan és előre meghatározott módon fejleszhető, anélkül, hogy ezzel a tudatos neveléssel ő saját maga tisztában lenne. Így az élethelyzetekben az ember mindig a lelki fejlettségének megfelelően viselkedik, még akkor is, ha megpróbál szerepet játszani. Legtöbbünk képes ugyan cselekedeteit kordában tartani, de érzelmeink és gondolataink mindig hűen tükrözik reakcióinkat, lelkivilágunkat. Az élethelyzetek éppen azért fontosak, mert rajtuk keresztül az ember nemcsak rákényszerül bizonyos feladatok megoldására, hanem az ezekben az élethelyzetekben való viselkedéssel egyúttal számot is adunk lelki fejlettségünkről vagy fejletlenségünkről. Ha valaki belegondol, akkor az ember élete tulajdonképpen nem más, mint élethelyzetek jól megszervezett és megrendezett láncolata. Ennek a személyre szabott, előre meghatározott élethelyzet-láncolatnak a hétköznapi elnevezése: a sors.

A sors az értelmi és érzelmi fejlődésnek azon irányított szakasza, mely során a lélek eljut a szellemi fejlettségnek arra a fokára, ahol már önállóan képes lesz megítélni cselekedetei súlyát, irányítani saját fejlődését, más szóval felnőtté válik. A lélek felnőtté válásához szükséges időt azonban földi években nehéz kifejezni, ez akár több száz évbe is beletelhet. Így belátható, hogy a halhatatlan lélek fejlődése számára egy emberöltő, legyen az bármilyen hosszú és bármilyen tartalmas is, igazából nagyon kevés. Ezért kell az embernek akár többször is újraszületnie a Földön, hogy legyen elég ideje és sokféle lehetősége, módja a fejlődésre. A sokak által csupán vallási tanításnak tartott reinkarnáció – az újraszületés – ezért nem más, mint a fejlődésünket biztosító szükségszerű és felettébb logikus folyamat. A sors ily módon nemcsak az ember jelenlegi életének a történéseit határozza meg, hanem tartalmazza a jövőbeni történéseket is. Hasonlatosan ahhoz, mint ahogy az iskolába járó gyerek számára évekre előre meg van határozva az elsajátítandó tananyag, az ember számára is meg vannak határozva azok a személyre szabott élethelyzetek, amelyek átélésén keresztül fejlődésünk biztosított. Persze csak abban az esetben biztosított ez a fejlődés, ha az adott élethelyzetben jól döntöttünk, jól „vizsgáztunk” és megtettünk minden tőlünk telhetőt az adott szituációban. Ha „megbuktunk”, akkor előbb vagy utóbb újra találkozunk az adott feladattal, és ez okozza az úgynevezett „deja vu”, szó szerinti fordításban, a már látott, a már egyszer átélt történések ismételt átélésének életérzését. Életünk folyamán vannak döntő fontosságú úgynevezett sorsfordító élethelyzetek. Ha ezekben hibázunk, szembesülnünk kell hibás cselekedeteink következményeivel. Szerencsés az az ember, aki életében másodszor vagy harmadszor is ugyanabba a konfliktushelyzetbe kerülve, felismeri a korábban elkövetett hibáit és tanulva belőlük, az ismételt helyzetben már jó döntést képes hozni. Szerencsés, mert így fejlődését lassan tudatos szintre emelheti.

Bűn vagy fejletlenség?

Életünk nagy része tehát előre meghatározott élethelyzetekből áll, bizonyos dolgok elkerülhetetlenül is megtörténnek velünk, akár akarjuk azokat, akár nem. Találkozunk személyekkel, konfliktusokba keveredünk, de az, hogy ezekben az élethelyzetekben hogyan viselkedünk, az már csak rajtunk múlik. Az emberek általában tudják, hogy mikor cselekszenek helyesen, és azt is, hogy mikor nem. A személyiség fejlődésének mindenképpen az az egyik leglényegesebb része, amikor megtanulunk különbséget tenni a helyes és helytelen dolgok között, és később egy adott helyzetben képessé válunk ösztönösen is helyesen dönteni. A helyes cselekvés azonban csak az első lépés. Mivel a cselekvéseket mindig gondolatok irányítják, ezért a végcél nem pusztán a helyes cselekvés, hanem elsősorban a pozitív gondolkodás elsajátítása.

A helyes és helytelen dolgok közti különbségtételre minden fejlett értelmes lény képes és ennek a képességnek a neve a lelkiismeret. Bár jó néhány ember pénzsóvárságból, hatalomvágyból, vagy más hasonló önző érdekből képes akár egész életében ezt az adottságát háttérbe szorítani. A halál után azonban a lelkiismeretet már nem lehet anyagi dolgokkal lekorlátozni. A halál után az ember tudatát többé nem homályosítják el az anyagi világhoz ragadt gondolatok, így a lélek csak akkor képes megmaradni a szellemi létsíkon, ha ezt a lelkiismerete engedi. A halálélményt átélt emberek beszámolóí szerint, a szellemi létformában a különböző emberek lelkiismerete egyformán kimagasló fejlettséget ért el és függetlennek tűnt az egyes egyének korábbi fejlettségétől. Ebből arra lehet következtetni, hogy bár nagy valószínűséggel létezik egyéni lelkiismeret is, de ennek esetleges fejletlensége miatt, a szellemi létsíkon a fejlődő értelmet egy közös, magasán fejlett lelkiismeret – erkölcsiség – vezérli, amely egyben egy minimális elvárási szintet is jelent a szellemi létformában való létezéshez. Mivel a szellemi létsíkon minden léleknek szükségszerűen szembe kell néznie a saját magával, lelkiismeretével, ezért ez egyben azt is jelenti, hogy ezen a létsíkon mindenkinek a saját lelkiismerete a bírója a korábbi cselekedetei és gondolatai felett. Ha a lelkiismeretünk szerint sok dolgot másképp kellett volna tennünk, akkor az ember lelke nem talál megnyugvást, és a lelkiismeret furdalás valóságos fizikai fájdalmat okozva arra kényszeríti az egyént, hogy jóvátegye elkövetett hibáit vagy elszenvedje ugyanazokat a sérelmeket, amelyeket egykor saját maga okozott másoknak. Ez a jóvátétel a feltétele annak, hogy az ember lelke egy minőségileg magasabb fejlettségi állapotba, a lelki béke, a harmónia állapotába kerülhessen. Szellemi fejlődésünk korai szakaszában azonban csak egy valaki képes jóvátenni elkövetett hibáinkat és ez a valaki nem más, mint saját magunk.

Az ember földi létezésének megértéséhez elengedhetetlenül fontos annak belátása, hogy minden ember élete folyamán kivétel nélkül, akarva vagy akaratlanul is nagyon sok hibát követ el. Ha szemügyre vesszük az elkövetett hibákat, akkor első ránézésre azt lehetne mondani, hogy ezeket talán lelki fejletlenségünkönél fogva követtük el. Sajnos azonban alaposabban elemezve hibás cselekedeteink hátterét, arra a megállapításra juthatunk, hogy rossz döntéseink mögött mindig valamilyen negatív, agresszív vezérlő gondolat húzódik meg. Ezeknek a negatív gondolatoknak az egyik része

ösztönös és az illető személy talán nem is képes még ezeket irányítani, a másik és sajnálatosan nagyobb részük azonban tudatos rosszakarás eredménye.

Ha végignézzük az emberi történelem alakulását, akkor alig láthatunk mást, mint ennek a tudatos agresszivitásnak a folyamatos lenyomatait. Persze ezt lehetne emberi szemmel természetes fejlődésnek is tekinteni, azonban az agresszivitás ilyen magas foka korántsem nevezhető természetes fejlődésnek. A vallásos írásokban lehet olyan utalásokat találni, hogy valójában az ember lelke alapvetően bűnös és ezért kell itt a Földön élnie. A vallásos tanok azonban nem adnak kielégítő magyarázatot az ember esetlegesen bűnös voltára. Bár igaz, hogy az emberek sokszor követnek el kisebb-nagyobb hibákat, ezeket azonban mégsem lehet komoly bűnnek nevezni. Igaz az is, hogy többször támadnak negatív, agresszív gondolataink, de szerencsére ezeknek csak egy kis része nyilvánul meg a cselekedeteinkben. Azt állítani tehát kivétel nélkül minden emberről, hogy bűnös, az egy kicsit túlzó megfogalmazásnak tűnhet. Éppen ezért, ha valaki felteszi magának azt a kérdést, hogy bűnösnek érzi-e önmagát valamiért, akkor erre a többség biztosan nemmel válaszolna. És itt az anyagi létformában, itt a Földön ez talán helyes válasz is lenne.

Gyökeresen más a helyzet azonban a szellemi valóságban. A halálélményt átélt emberek beszámolóiból és a már korábban leírtakból is az derül ki, hogy a nem anyagi létformában a cselekvések gondolatok útján valósulnak meg. Azaz a nem anyagi valóságban a gondolatok cselekvő erővel rendelkeznek. Ebben a közegben egy akarva vagy akaratlanul is negatív, agresszív gondolkodású, vagy gondolatait irányítani képtelen személyt már szó szerint veszélyesnek vagy bűnözőnek lehet nevezni. Az ilyen egyedek a legnagyobb jóindulat ellenére sem alkalmasak a szellemi létformában való létezésre. Ha valaki ezeket figyelembe véve felidézi saját agresszív gondolatait, és komolyan elgondolkozik azon, hogy mi lett volna, ha azok kivétel nélkül mind megvalósultak volna, akkor arra az ismételten feltett kérdésre, hogy bűnösnek érezzük-e magunkat, sajnós nagy valószínűséggel mindenki igennel válaszolna.

Az embernek éppen ezért kell az anyagi létformában egy korlátozott testbe zárva élnie, mert így elkerülhető, hogy ezek az agresszív gondolatok a megszületésük pillanatában valósággá váljanak. Sajnos így is elég sok valóságos hibát követünk el életünk során és ezeket a hibáinkat – mint már szó volt róla – előbb vagy utóbb ki kell javítanunk. Mivel a fejlődés kezdeti szakaszában az ember csak a saját maga kárából tanul, ezért elkövetett hibáink kijavítása nagyrészt csak úgy valósulhat meg, hogy mindenkinek át kell élnie rossz döntéseinek a következményeit. Vagyis ugyanazokat a lelki vagy fizikai sérelmeket, hátrányokat, fájdalmakat, amelyeket ő maga okozott egykor másoknak.

Ez a „fogat-fogért, szemet-szemért”-elv tulajdonképpen nem más, mint a fejlődő értelem számára az egyik leghatékonyabb tanulási módszer és egyben az igazság érvényesülése is a világmindenségben. Azaz büntetlenül, következmények nélkül senki nem okozhat kárt a másoknak. Az általunk okozott károkat előbb vagy utóbb mindenkinek jóvá kell tennie. Ez az elv olyannyira alapvető a mindenségben, hogy az anyagi világ egyik fizikai törvényében, a hatás-ellenhatás törvényében is szó szerint megfogalmazódik. Feltétlenül tudnunk kell azonban, hogy ez az elv nem önbíráskodást jelent,

hanem csakis nevelést. Vagyis az egyes ember, embercsoport vagy nép nem hivatkozhat az erőszak elkövetése során a megtorlásra vagy a megelőzésre, a „fogat-fogért” felkiáltással. Az erőszakot nem szentesíti semmi sem. Az erőszak mindaddig visszahat az elkövetőre, amíg megbocsátani képes áldozat nem válik belőle.

A szellemi létsíkon ezt a hatás-ellenhatás törvényt nevezhetjük a sors törvényének is, hiszen rossz döntéseink, cselekedeteink úgy befolyásolják sorsunkat, hogy szerencsés esetben vagy még ebben az életünkben – bár ez ritkán történik meg – vagy az elkövetkezők valamelyikében biztosan át fogjuk élni ugyanazokat a negatív dolgokat, amelyeket valamikor mi okoztunk másoknak. Ha tehát valakinek kárt, rosszat okozunk, azzal tulajdonképpen elsősorban magunknak ártunk a legtöbbit. Ez egyben azt is jelenti, hogy minden embernek a sorsa olyan, amelyet megérdemel. Irányított fejlődésünk miatt, az ember csak olyan élethelyzetekbe kerülhet, csak olyan dolgok történhetnek meg vele, amelyeket eddigi cselekedetei és fejlődési képességei szerint megérdemel.

Alapvető tévedés tehát az a vallási tanítás, amely szerint elkövetett hibáink alól feloldozást, bűnbocsánatot nyerhetünk egy „arra hivatott” másik személy által és így nem kell majd szembenéznünk tetteink következményeivel. Tetteink végigkísérnek bennünket szellemi fejlődésünk során. Mivel az emberi viselkedésre az agresszivitás a legjellemzőbb vonás, ezért a sors törvényszerűségét figyelembe véve sajnos nagyon igaz az a mondás, hogy az erőszak erőszakot szül. Belátható, hogy az erőszakos, agresszív viselkedés terjedése előbb-utóbb nemcsak az egyes emberek sorsát befolyásolja rossz irányban, hanem idővel nemzetek, sőt egész földrészek jövőjét is. Szélsőséges esetben, ha az agresszivitás háborúhoz vezet, akkor ez a háború újabb háborúkat fog szülni, mert a lelkiismeret számára a gyilkosság az mindig gyilkosság marad, függetlenül attól, hogy azt vesztesként vagy győztesként követtük-e el. Ezért az ilyen emberként újraszületendő lelkek magukkal hozzák „gyilkos” sorsukat, ami sok esetben egyet jelent az áldozattá válással, de ez megint csak az erőszak terjedéséhez vezethet. Ez a magyarázata a szinte minden földrészen egy-két emberöltőnyi időközönként bekövetkező kisebb-nagyobb háborúknak. Nem kell különösebb jó tehetség tehát ahhoz, hogy tudjuk, egy háborút egészen addig háború fog követni, amíg az ember rá nem ébred arra, hogy fegyverekkel csak tűzszünetet lehet elérni, békét azonban sohasem. A békéhez csakis a teljes leszerelés, a megbocsátás, a szellemi fejlődés vezethet el.

Azok az emberek, akik gyilkosságot követnek tehát el, sorsuk miatt előbb-utóbb áldozatokká válnak. Az emberi történelemben ezért figyelhető meg a háborúk előbb említett majdnem szabályos időközökben történő ismétlődése. Az értelmi fejlődésünk kezdeti szakaszában éppen ezért szó szerint létfontosságú, hogy kerüljünk minden agresszív viselkedést, mert ezek következményei beláthatatlanok is lehetnek. Vannak és voltak olyan látnokok, akik egymástól függetlenül előre látták a később bekövetkezett háborúkat, de remélem még nincs késő ahhoz, hogy ezek az események a jövőben már ne történjenek meg.

Egyetlen egy módon lehet megállítani a hibás emberi cselekedetek következményeinek a továbbterjedését, vagyis végső soron jóvátenni az elkövetett hibákat, anélkül, hogy ezzel újabb negatív élethelyzeteket idéznénk elő. Ez az egyetlen lehetőség a már említett megbocsátás. A megbocsátás

viszont csak akkor működik, ha azt nem egy kívülálló teszi, hanem a konfliktushelyzetben érintett személy vagy közösség. Az egyén és egy nagyobb közösség hosszú távú békéjének az eléréséhez és megtartásához csak az igazi megbocsátás által lehet eljutni. Megbocsátani azonban annál nehezebb, minél nagyobb vélt vagy valós kárt okozott valaki számunkra. A megbocsátáshoz elengedhetetlen bizonyos lelki fejlettség elérése. E nélkül a lelki fejlettség nélkül az ember egyszerűen képtelen a megbocsátásra. Még, ha valaki ésszel fel is fogja ennek fontosságát, ha nincs meg benne a belső lelki érettség, nem lesz képes a megbocsátásra. Ily módon az ember tulajdonképpen a saját maga fejletlenségének a csapdájába esik. Amíg valaki el nem éri azt a fejlettséget, hogy észrevegye és elkerülje ezeket a csapdákat, addig a lelki fejlődése szinte megáll. Újra és újra kell születnie, szakadatlanul ismételve a megtanulandó feladatokat.

/Részlet a Tudás könyvéből/